

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 426
din data de 21.12.2010**

Dosar nr.: 256/2010

Petiția nr.: 5600/12.07.2010

Petent: G M I

Reclamat: Ministerul Justiției, Curtea de Apel Ploiești, Guvernul României, Parlamentul României,

Obiect: Abrogarea articolelor cu caracter discriminatoriu din Legea 330/2009 privind neacordarea sporului de 15 % pentru titlul de doctor în drept.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

I.1.1. G M I cu sediul procedural ales la Curtea de Apel Ploiești, cu sediul în Ploiești, str. Emile Zolla, nr. 4, județ Prahova.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Ministerul Justiției cu sediul ales în București, str. Apolodor, nr. 17, sector 5.

I.2.2. Guvernul României, cu sediul ales București, str. Piața Victoriei, nr.1, sector 1.

I.2.3. Curtea de Apel Ploiești cu sediul ales în Ploiești, str. Emile Zolla, nr. 4, județ Prahova.

I.2.4. Parlamentul României, cu sediul ales în București, str. Izvor, nr.2-4, sector 5

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

Petenta se consideră discriminată pentru că nu i s-a acordat sporul pentru titlul de doctor în drept de 15%. Petenta susține că este judecător la Curtea de Apel Ploiești, iar la data de 27.11.2009 a finalizat studiile școlii doctorale și consideră că trebuia să beneficieze de drepturile ce sunt acordate unui absolvent cu titlul de doctor în drept.

III. Procedura de citare

3.1. Petenta a fost citată prin adresa nr. 5818/19.07.2010, prin care i s-a comunicat și excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru

Combaterea Discriminării, față de **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale.

Petenta nu a fost prezentă la termenul de audieri din data de 26.08.2010 și a emis un **punct de vedere** înregistrat cu nr. **6067/28.07.2010**.

IV. Susținerile părților

IV.1 Susținerile petentului.

4.1.1. Petenta, prin petiția nr. 5600/12.07.2010, susține că este judecător la Curtea de Apel Ploiești, iar la data de 27.11.2009 a finalizat studiile școlii doctorale și consideră că trebuia să beneficieze de drepturile ce sunt acordate unui absolvent cu titlul de doctor în drept.

4.1.2. La data de 30.03.2010 a formulat o cerere către Curtea de Apel Ploiești prin care a solicitat acordarea drepturilor bănești ce i se cuvin ca urmare a acordării titlului științific de doctor în drept, primind răspunsul că, pe de o parte sporul pentru titlul științific de doctor în drept nu se mai regăsește printre sporurile avute în vedere de Legea nr. 330/2009 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, iar pe de altă parte nu poate beneficia de suma compensatorie de care beneficiază alți colegi ai petentei care au titlul de doctor întrucât nu beneficia de acest spor la data de 31.12.2009 pentru a-i fi aplicabile disp.art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, raportat la art. 30 alin. 6 din Legea 330/2009.

4.1.3. Petenta consideră că art. 48 pct.7 din Legea 330/2009 este neconstituțional, raportat la dispozițiile art. 41 din Constituția României care ocrotește munca și protecția socială a ei, prin aceasta înțelegându-se prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale sau formarea profesională, cum este cazul petentei. Înlăturarea sporului de doctorat revăzut de legea anterioară împiedică realizarea formării profesionale a judecătorilor astfel cum este garantată constituțional fiind de natură a afecta statutul acestei profesii astfel cum este reglementată în art. 125 din Constituție.

4.1.4. Petenta apreciază că și dispozițiile art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010 sunt în contradicție cu egalitatea în fața legii și a autorităților publice și discriminatorii prin prevederile, criteriile și racticlele aparent neutre care dezavantajează anumite persoane.

4.1.5. Petenta solicită **să se constate existența discriminării** impusă prin art.48 pct.7 din Legea 330/2009, precum și prin art.30 alin.6 din Legea 330/2009, coroborate cu art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, **înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare, abrogarea dispozițiilor legale mai sus arătate**, cu menținerea acordării sporului de 15% pentru toți judecătorii și procurorii care dețin titlu de doctor, **acordarea de despăgubiri** constând în contravaloarea sumei compensatorii reprezentând sporul pentru titlu de doctor în drept.

4.1.6. Prin punctul de vedere emis, petenta nu este de acord cu necometenta invocată de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, și consideră că din decizia Curții Constituționale nu rezultă că C.N.C.D.-ului i-ar fi fost înlăturate atribuțiile de a constata existența unor discriminări în conținutul

unor acte normative și de a formula recomandări sau a sesiza autoritățile competente pentru modifica respectivele texte de lege.

IV 2 **Susținerile părții reclamate**

4.2.1. -

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, reține că în data de 30.03.2010 a formulat o cerere către Curtea de Apel Ploiești (CAP), prin care a solicitat acordarea drepturilor bănești ce i se cuvin ca urmare a acordării titlului științific de doctor în drept, cerere la care a primit un răspuns negativ din partea CAP, în sensul în care sporul în cauză nu se mai regăsește printre cele avute în vedere de legea nr. 330/2009, conform art. 48 pct.7 din Legea 330/2009, iar pe de altă parte nu poate beneficia de suma compensatorie de care beneficiază alți colegi ai petentei care au titlul de doctor întrucât nu beneficia de acest spor la data de 31.12.2009 pentru a-i fi aplicabile disp.art.6 alin.1 din OUG nr. 1/2010, raportat la art. 30 alin. 6 din Legea 330/2009.

5.2. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."*

5.3. Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricarui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

5.4. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

5.5. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de Romania sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2** prevede că *"Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:"*; **art.2 alin.1** *"..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de*

lege,", precum și **Protocolul nr.12** la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1 "Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege,".

5.6. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **înduc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"* (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

5.7. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat *principiul Egalității* ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **exclue ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, paragraf.129).

5.8. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folositei sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.9. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, paragraf.75).

5.10. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al

Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.11. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

5.12. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentei, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.13. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speța atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

5.14. Astfel, raportat la obiectul petiției, reținem că petenta consideră ca fiind discriminatorii și neconforme cu Constituția, dispozițiile **art. 48 pct.7 din Legea 330/2009**, care dispun că *“La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art.10 alin. (8), art. 11 alin. (4), art. 12-14, art. 15 alin. (1), art. 17, art. 22-29, art. 30-31, art. 31¹ alin. (2), art. 32-34 și art. 37-41.”*, și **art.30 alin.6** din același text de lege, care precizează că *“Pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la prezenta lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora.”*, raportat la dispozițiile **art.6 alin.1 din OUG nr.1/2010**, *“In cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr. 330/2009 și cu prezenta ordonanța de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acorda o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Aceasta sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.”*, sunt

considerate a fi în contradicție cu principiul egalității în fața legii, statuat de Constituția României, *prin prevederile, criteriile și practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane.*

5.15. Având în vedere cele patru capete de cerere formulate de către petentă, în prezenta cauză și raportându-ne la principiile în materia egalității și a non-discriminării, statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001**, prin care Curtea Constituțională constată *"în deplină concordanță Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.16 pct.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (ratificată de România prin legea nr.30/1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în Cap. VI, intitulat Autoritatea Judecătorească, principiile organizării și înfaptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, compuse din judecători independenți care se supun numai legii. Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.1 din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfașurării de activități de jurisdicție, de către alte structuri sau persoane ori instituții private. Curtea reține, deasemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întru-cât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.2/Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.*

5.16. Totodată, avem în vedere faptul că, relativ la obiectul petiției, Curtea Constituțională, prin **Decizia 997/2008**, a admis excepția de neconstituționalitate a art.20 din O.G. 137/2000, republicată, considerând că *în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea Consiliului de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încalcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art.16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.*

5.17. Având în vedere izvorul diferențierii de tratament, respectiv Legea nr.330/2009, Colegiul Director reține Decizia 997/2008 a Curții Constituționale a României, care prevede faptul că *"dispozițiile art.20 alin.3 din O.G. 137/2000, ...*

sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii".

5.18. Astfel, considerăm că în cauză prezentă, dispozițiile deciziei invocate mai sus, sunt pe deplin aplicabile, devreme ce Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să se pronunțe cu privire la lipsa de conformitate dintre prevederile unor legi sau acte cu putere de lege și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 și 41 din Constituția României.

5.19. Curtea Constituțională, a reținut, prin decizia invocată mai sus, că "în practică, art.20 alin.3 din OG 137/2000 a generat fecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației puterilor în stat.", devreme ce singura autoritate care are competențe în acest domeniu, respectiv verificarea conformității dispozițiilor cuprinse în legi sau alte acte normative cu putere de lege, aparține, conform constituției, Curții Constituționale, care însă îndeplinește rolul de legislator negativ, în situația mai sus menționată, sub aspectul art..... din Constituție, referitor la principiul nediscriminării. Totodată, relativ la cererea petentei, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, neputându-se transforma într-un legislator pozitiv, competență exclusivă a Parlamentului României, conform art.61 alin.1 din Constituție, acesta fiind unica autoritate legiuitoare a țării.

5.20. Având în vedere cele mai sus expuse, Colegiul Director constată necompetența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform Deciziei Curții Constituționale nr.997/2008, în ce privește aspectele sesizate în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu are competența materială de a se pronunța asupra actelor normative conform **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale;
2. Clasarea dosarului
3. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte.
4. O copie a hotărârii se va transmite petentei.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

DRGOȘ TIBERIU NIȚĂ - Membru

IOANA POP - Membru

CRISTIAN JURA - Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

Hotarare redactata de: Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul . Director
Vasile Daniel – Asitent Coleg Director

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

